

מסורת הש"ס

(א) לקמן סד. כתובות מג: יצמות טו. סד: וְעִירֻבֵּין זא. סנהדרין פא: ב"מ קז:-(ב) ע"י רש"א שפי"י אחר דלא כפי רש"י, (ג) ז"ל כיון דאי חזא לטוף כו' ר"מ, (ד) ז"ל שניות, (ה) כ"י כ"י פ"י רשכ"ס לעיל בפירושו לחזקו, (ו) כ"י כ"י, (ז) ז"ל דאין,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי דיה וכו' אכל היכא דחזרו ועברו ג' עונות שניות: (ב) תוס' ד"ה קחזיא וכו' ויהי ולא לפשוט מדרשאי:

מוסף רש"י

בתרי זימני הוי חזקה, דאמר גמס' יצמות (סד:): נשאת לראשון ומת, לשני ומת, ל שלישי לא נשאת, דבתרי זימני הוי חזקה (כתובות מג: וכע"ז שרובין ז,יז,

(א) לקמן סד. כתובות מג: יצמות טו. סד: וְעִירֻבֵּין זא. סנהדרין פא: ב"מ קז:-(ב) ע"י רש"א שפי"י אחר דלא כפי רש"י, (ג) ז"ל כיון דאי חזא לטוף כו' ר"מ, (ד) ז"ל שניות, (ה) כ"י כ"י פ"י רשכ"ס לעיל בפירושו לחזקו, (ו) כ"י כ"י, (ז) ז"ל דאין,

הדר קא חזיא בעונות. אחר ראיה זו: **מאי**. דיה שעתה או מטמאה מעת לעת מי אמרינן הא דקמני בתרה ועוד עברו עליה ג' עונות דוקא קמני עברו דאי חזאי לטוף עונה מטמאה מעת לעת דאע"ג ללא הגיע זמנה כיוון דהוחזקה רואה קודם הפסקת ג' עונות ראשונות

הרי היא כהגיע זמנה וכי הפסקיה בראשונות וראתה דיה שעתה בזהיא ראייה כר"א וכי חזיא תו לטוף עונה מטמאה מעת לעת ככל אשה שעברו עליה ג' עונות דאין דיה שעתה אלא בראשונה אבל היכא דחזרו ועברו ג' (א) שניות וראתה דיה שעתה בזהיא ראייה כר"א. ואע"ג דלא חזינן דקמיירי רבי אליעזר אלא בהעברה ראשונה מיהו מודה דדיה שעתה בשניות עד דתתחזק או כרבי או כרשב"ג ואע"ג דרישא רבי היא סיפא כרשב"ג דאי כרבי כיון דחזאי בעונות הוה מדמינן לה להגיע זמנה כי חזאי בהפסקה נמי כיון דתרי זימני חזאי בהפסקה איגלאי מילתא למפרע דשינוי וסת הוא ולא סילוק דמים ובשניה מטמאה מעת לעת שאין זו צריכה להתחזק בדמים או דילמא אי חזאי לטוף עונה נמי כ"ש דדיה שעתה דמוכח מילתא דהפסקה ראשונה זו סילוק דמים היתה ולא שינוי וסת ויש לומר חזרה לקדמותה וצריכה להתחזק עוד אחר ההפסקה

בשתי ראיות ככתחלה. והאי דנקט ועוד עברו וראתה דיה שעתה רבותא אשמעינן אע"ג דתרי זימני חזאי בהפסקה לא אמרינן איגלאי מילתא דשינוי וסת הוא ולא סילוק דמים ותטמא בשניה מעת לעת אלא אפילו לרבי דיה שעתה דהפסקה קמייאת לעולם בחזרת לקדמותה נדון אותה ולא דמיא להגיע זמנה וצריכה שתתחזק בשתי ראיות ובג' טמאה מעת לעת דקמני ואזיל: **ט אמר רב גידל פעם ראשונה**. היא הראיה הסמוכה להפסקת ראשונה: **ושניה**. היא הראיה שמתראה לטוף עונה דיה שעתה: **ושלישית**. אם תראה עוד לטוף עונה: **מטמאה מעת לעת**. והאי דנקט תנא ועוד עברו עליה ג' עונות רבותא הוא דנקט כדפי' דכל שכן אי חזאי בעונות דמוכחא מילתא דהפסקה קמייאת סילוק הואי וכולה רבי היא: **ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות**. אחר ראיה זו: **מאי**. דיה שעתה או מטמאה מעת לעת מי אמרינן הא דדהר תנא בתרא ראייה שלישית בהפסקה דוקא נקט דהכא הוא דמטמאה מעת לעת דאיגלאי מילתא דשינוי וסת הואי הפסקותיה לראות בדילוג שהרי הוחזקה בהפסקות וא"ג לא חשבת להפסקה קמייאת בדהיייהו הא מחזקא בתרמי בתרייתא אבל אי חזיא לטוף עונה הרי היא דיה שעתה דלא אחזק דדילוג ואמרינן הפסקה שניה נמי חזרת לקדמותה וכל דמיה מסולקין וצריכה להתחזק בשתי ראיות אחת הסמוכה להפסקה שניה והשניה היא שמתראה לטוף עונה ובשלישית טממא מעת לעת או דילמא כולי האי לא אמרינן דחזרה לקדמותה ובהפסקה שניה דיינינן לה כהגיע זמנה והפסקיה וראתה דבהיהא ראייה לחודה הוא דדיה שעתה אבל בשניה טממא מעת לעת. והאי דנקט תנא בשלישית ועוד עברו עליה וראתה מטמאה מעת לעת הוא הדין נמי אם לא עברו ורבותא אשמועינן דלא תימא כל ראייה הסמוכה להפסקה דיה שעתה אלא כיון דאיתחזק בדילוג אמרינן שינוי וסת הוא ולא סילוק דמים: **אמר רב גידל אמר רב**. ראשונה לסדר ראיות הללו שאנו עסוקין בהן לישראל קא חזיא בעונות מאי היא הראיה הסמוכה להפסקה שניה דעלה קיימינן דיה שעתה ושניה היא הראיה שמתראה לטוף עונה מטמאה מעת לעת. והא דתנא הפסקה שלישית גבי מעת לעת לרבותא הוא דנקט כדפרישית דלא תימא כל ראייה שלאחר הפסקה תהא דיה שעתה: **מני רבי היא**. דהא בין רישא בין סיפא כרבי שנינן לה: **אימא סיפא**. דהגיע זמנה לראות אחאן לר"א דאמר [ע1] כל אשה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה. ומרישא

דאיירי בלא הגיע זמנה לא מאי למיפרך ליה דאיכא למימר בזהיא אפילו רבנן מודו דחזרת לקדמותה היא: **ובעונות סבר לה כרבי**

אליעזר. בהפסקת שלש עונות סבר לה כרבי אליעזר: **והא נאחר שנוכר קאמר**. למדנו שהוקשה בעיניו על ששעה כמותו: **ובוסוסוס סבר לה כרבי**. דאמר בתרי זימני הויא חזקה לכל דבר: **דכס שבין ראשונה לשניה**. שנמנא בצגדה של תינוקת שלא הגיע זמנה ודאי טהור דאכתי לאו בחזקת דמים היא ואמרינן לעיל (דף ה.) תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה כו': **חזקיה אמר טמא**. דהא בתרי זימני איתחזקה בדמים והויא חזקה דאילו הדרא חזיא מטמיא למפרע אלמא בחזקת דמים הוחזקה: **ורבי יוחנן אמר טהור כיון דלא אחזקה בדס**. כלומר כל זמן שלא נהגו בה עדיין תורת מוחזקת בדמים לטמאה למפרע לא גזרו על כתמה:

שמאי פרק ראשון נדה

קחזיא בעונות מאי. פרש"י דמבעיא ליה אי חזיא לטוף ל' שלאחר הפסקת ג' עונות ראשונות אם מטמאה מעת לעת דכיון דהוחזקה לרואה קודם הפסקת ג' עונות ראשונות הרי היא כהגיע זמנה לראות וככל אשה שעברו עליה ג' עונות דאין דיה שעתה אלא בראשונה דוקא בחזרו ועברו

עליה שלש עונות שניות דיה שעתה כר"א ואע"ג דלא חזינן דמיירי ר"א בעונות שניות אלא בעונות ראשונות מיהו מודה דדיה שעתה בשניות [עד שתתחזק] או כרבי או כרשב"ג ואע"ג דרישא רבי היא סיפא רשב"ג דלרבי א כי חזיא לטוף עונות שאחר הפסקת שלש עונות (ראשונות) מטמאה מעת לעת ודמיא להגיע זמנה לראות וכי חזרו ועברו עליה שלש עונות שניות נמי מטמאה מעת לעת דכיון דתרמי זימני חזיא בהפסקה איגלאי מילתא לרבי דשינוי וסת הוא ולא סילוק דמים שאין זו צריכה להתחזק בדמים ולפי' זה הא דתניא (לעיל דף י:): זקנה שעברו עליה שלש עונות שניות דדיה שעתה אחיא דלא כרבי דלרבי מטמאה מעת לעת כאילו חזיא לטוף עונה וכן (ט) פ"י רשב"ס דפרק אחרון (דף סח. ספ.) ואין נראה דלא היה להש"ס להסתפק בזה והיה לו (ט) לפסוק מדרישא רבי סיפא נמי רבי ובחזיא לטוף עונה נמי דיה שעתה כמו בחזרו ועברו עליה שלש עונות לכן נראה דאפילו מטמאה מעת לעת כי חזיא לטוף עונה שלאחר הפסקת שלש עונות ראשונות כהפסקת שלש עונות שניות דהויא מסולקת בדמים דיה שעתה אפילו לרבי כיון שלא הגיע זמנה לראות [ו] נאחין חילוק בין לא הגיע זמנה לראות לזקנה] והיהא צרייתא דזקנה נמי רבי היא וז"ע בהגיע זמנה לראות ועברו עליה שלש עונות שניות לר"א מי אמרינן דיה שעתה כמו בזקנה לרבנן ומדלא אשמעינן בהגיע זמנה לראות דהוי דיה שעתה עד הפסקת שלש עונות שלישיות דהויא רבותא טפי מבלא הגיע זמנה לראות אין להוכיח דאפילו ראתה סוף שלש עונות שניות מטמאה מעת לעת דמיינו למימר דמשום הכי אשמעינן בלא הגיע זמנה לראות דאפילו הכי מטמאה בשלישית מעת לעת:

ברוב ספרים גרסינן וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת מני רבי היא ושבוש הוא ולא גרסינן ליה אלא ה"ג מני רבי היא ומוכח מרישא מתינוקת שלא הגיע זמנה לראות דקמני שלישית הרי היא ככל הנשים והיינו משום דבתרי זימני הוי חזקה ובהיהא דמיתחזקא לא מטמאה מעת לעת דאילו לרשב"ג עד ראייה רביעית לא הויא ככל הנשים אבל סיפא דהגיע זמנה לראות דשניה מטמאה מעת לעת אחי ככולי עלמא דבראייתהא ראשונה הוחזקה כדתנן במה אמרו דיה שעתה צריכה ראשונה כו' ומתניתין ע"כ אחיא כרשב"ג דבפרק הבא על יצמתו (יצמות דף סד:): אמרינן וסתות ושור המועד סתם לן תנא כרשב"ג אבל כרבי לא סתם לן תנא ועוד אי מסיפא דייק ורישא כרשב"ג תקשי רישא רשב"ג וסיפא רבי וא"ת דהכא אמר דבהיהא ראייה דמחזקינן לה לא מטמאה מעת לעת ובפרק אלו הנשרפין (סנהדרין דף פא:): גבי מי שלקה ושנה אמר "דאין עבירות מחזקות אחר שעבר שתי עבירות מיד כונסין אותו לכיפה אלציא דרבי וי"ל דהתם כיון שהוחזק לעצירה מה לנו להמתין עד שיעבור פעם שלישית אבל הכא חכמים תקנו מעת לעת אם תראה אחר שהוחזקה לראות: **רבי יוחנן אמר שחזר**. משמע הא כתם שאחר שלשי טמא דהיינו כרבי ובשליה פרק הבא על יצמתו (יצמות דף סד:): אמר ר' ינחן בר' יוסי אמר רבי יוחנן גבי מלה בנה ראשון כו' כרבנן שמעון בן גמליאל וי"ל דהתם מסיק דר' ינחן סומקא לאו בר סמכא הוא אי נמי כל הך סוגיא קיימא אצרייתא דלעיל דאמא כרבי: וכי

כרבי בלא הגיע זמנה לא מאי למיפרך ליה דאיכא למימר בזהיא אפילו רבנן מודו דחזרת לקדמותה היא: **ובעונות סבר לה כרבי** אליעזר. בהפסקת שלש עונות סבר לה כרבי אליעזר: **והא נאחר שנוכר קאמר**. למדנו שהוקשה בעיניו על ששעה כמותו: **ובוסוסוס סבר לה כרבי**. דאמר בתרי זימני הויא חזקה לכל דבר: **דכס שבין ראשונה לשניה**. שנמנא בצגדה של תינוקת שלא הגיע זמנה ודאי טהור דאכתי לאו בחזקת דמים היא ואמרינן לעיל (דף ה.) תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה כו': **חזקיה אמר טמא**. דהא בתרי זימני איתחזקה בדמים והויא חזקה דאילו הדרא חזיא מטמיא למפרע אלמא בחזקת דמים הוחזקה: **ורבי יוחנן אמר טהור כיון דלא אחזקה בדס**. כלומר כל זמן שלא נהגו בה עדיין תורת מוחזקת בדמים לטמאה למפרע לא גזרו על כתמה: מתקיף

י.

פא א מיי"ט מ'ט מחלטת אסורי ביאה ה'ה סמג לאחין קיול:

תוס' הרא"ש

קא חזיא בעונות מאי. [פירש"י] מי אמרינן דדוקא נקט שלשה עונות אבל ראתה אחר עונה מטמאה מעת לעת דאע"ג דלא הגיע זמנה כיון שראתה שלשה פעמים חשבינן לה כהגיע זמנה הלכך אם ראתה אחר ג' עונות דייה שעתה כו' עד שתתחזק או כו' או כרשב"ג ואע"ג דרישא ר' היא [סיפא] כרשב"ג דאי כו' כיון דאילו חזאי בעונה הוה מודה לה להגיע זמנה כי חזאי בהפסקה נמי כיון דתרי זמני חזאי בהפסקה איגלאי מילתא לר' דשני וסת הוי ולא סילוק ובשניה מטמאה מעת לעת שאין זו צריכה להתחזק בדמיה או דלמא הדרה לקדמותה וצריכה להתחזק אחר הפסקה בשתי ראיות ככתחלה והאי דנקט ג' עונות לרבותא נקט דאע"ג דראתה ב' פעמים לג' עונות לא הויא חזקה לר' וחו דרוח גדול מאי מספקא ליה לחלמרא אמאי תיטוק אדעתין למימר ורישא ר' וסיפא רשב"ג הלכך נראה לפרש דאתאי רישא וסיפא כו' ובכל מקום שצריכה חזקה באותה ראייה שהיא מתחזקת בה דייה שעתה בראייה דהפסקות כמו בראיות ראשונות ואינה מטמאה מעת לעת עד שתתחזק והפסקה ראשונה בכלל ההפסקות היא. וה"ה דהוה מצי למיתני בהגיע זמנה ועוד עברו: בתם שבין שניה לשלישית. תי' דפליגי אליבא דר' דליה הלכתא בווהיה דהוה להו לפלוני אליבא דרשב"ג בין שלישית לרביעית ושמא משום דשפתנין כו' נקט מנה לשלישית ונפקא מינה לרשב"ג בין שלישית לרביעית:

<div></div>
עין משפט <div>נר מצוה</div>
<p>פא א מיי' פֿיט' מהלכות אסורי ביאה ה'ל' ה' עינ' צמ"מ טושי"ע י"ד סימן קל</p> פ ב ג מיי' פֿיז' מהל' טעף ג ד:
פ ב ג מיי' פֿיז' מהל' טעף ג ד:
פ ב ד מיי' שס ה'ל' ח:
צ ה מיי' פֿיז' מהלכות משפט ומשגב ה'ל' ה':
<p>תוס' הרא"ש</p>

לבתולה שדמיה טהורין. ונתן לקמן נשתנו מראה דמים שלה טמאה וכתמה טהור ואפילו מצא הכתם בשנינו מראה דהא אמרינן לקמן בפרק האשה תולה בבתולה שדמיה טהורין ונתן לקמן נשתנו מראה דמים שלה ומשמע בכל ענין אפילו מראה הכתם משונה והיינו טעמא דהא דנשתנו מראה דמים שלה טמאה לאו טמאה דהא אלא מספק דשמע דם נדה הוא ובכתם דאיכא לספוקי נמי אימר מעלמא אתי דעברה בשוק של טבחים ואלו אדעתה מקילינן כיון דאיני טמאה הוי שמא טהור הוא: רוקה ומדרסה בשוק טהור. רוקה נוחא דבאשה אחת רוקה ורוק טמא דאע"ג דספק טומאה ברשות הרבים טהור גזרו על ספק ורוקן הנמצאין דאפילו שוטה אחת בעיר או נכרית נתן בפ"ה דמט' טהרות דכל הרוקין שבעיר טמאין אבל מדרסה קשה דאפילו אשה אחת נמי טהור מדרסה ברשות הרבים. וי"ל משום דבאשה אחת נתן בפ"ה במט' טהרות מי שדרסה עמו על בגדיו או שיטבה עמו בספינה אם מכירתו שאוכל בתרומה כליו טהורים ואם לאו יטאלנה ובהך דשאל הגיע זמנה אפילו אינו מכירתו אינו צריך לישאל. ועוד נראה דאפילו בכנות עם הארץ איירי ואע"פ שגזרו על צינורא דעם הארץ שהוא רגיל בטומאה הכא לא גזרו הוואיל ואינה רגילה לראות והא דנקט בשוק לאו דוקא דאפילו בבית נמי טהור אלא אורחא דמלתא נקט דבבית רודעים אם היא טהורה אם לאו: לפיכיו דבריו של אחד במקום שנים. וא"ת דלמא רבי שמעון בן יהוידק כרשב"ג ס"ל אבל אליבא דר' הוי טמא כחוקה וי"ל דאם איתא דס"ל כחוקה הוה ליה לימור בין שניה לשלישית טמא אלא ודאי כר' ס"ל ואפילו הכי כתמה שבין שניה לשלישית טהור: ואין הנשים בורקות אותן. והא דלא תני ליה במתני' גבי נדה ויושבת על דם טהור לפי שזאת פשוטה היא. ומי קשה דלא קתני במתני' י"א יום שבין נדה לנדה. דאיכא למ"ד בפ' בנות כותים דאין צריכה בדיקה. וי"ל דלא קתני מתני' אלא הניך דאין נפקותן בראייתן. נדה בלאו הכי טמאה. ויושבת על דם טהור אפילו תראה טהורה: פתחת בתורי וסיימת בחדא. מתני' לא קשיא ליה דקתני ד' נשים וקאמר עלה כמה אמרו דיהי שעתה ומסיק בגמרא דקאי אכולהו או אתרי. משום דבבא אחריתא היא. וברישא קתני דיין שעתן. א"נ משום דהבא איכא למימר דאיירי בחדא איתתא

י:

וְבִי מה בין זו לַבְתוּלָה שדמיה טהורין. דלס נשתנו מראה דמיה למחרת מראיית שעת תשמיש טמאה ואילו מלפא כחם לאחר תשמיש טהורה כדאי' בפ' האשה (לקמן דף ס.) תולה בצמולה שדמיה טהורין ומדלג מפליג משמע אפילו הדם משונה טהור ומשני הכא אין שירפה של טהרה מזוי דלס הכתם צא מנופה טמאה ודאי אצל הכס שירפה של טהרה מזוי לכך טהורה דאיכא למימר האי כתם מעלמא צא ואפילו אי אמת מנופה איכא למימר דס בתולים הוא (ואיכא למימר) ולא חיתה עדיין המכה:

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוידק. משמע שהיה

רבו וצפרק זה צורר (מטהרין דף כו.) קרי ליה ר"ל כר"ש בן יהוידק רועי צקר ולא היה מומה ר' יוחנן על כבוד רבו ואומר ר"מ דמרי הווי:

רוקה בשוק טהור. פי' צוק שאין ידוע אם ראמה אם לאו אין להחזיקה כרואה כיון שלא הגיע זמנה לראות ולא ראמה שלשה פעמים ומיירי אפילו צבת ע"ה אצל צצית ידוע אם ראמה אם לאו:

למהוי דבריו ש"א אחד במקום שנים. וא"ת ודילמא ר"ש

בן יהוידק סבר לה כרשב"ג דג' זימני הוי חזקה וחזקה נמי מודה לרשב"ג כתמה טהור וי"ל דרוקה ומדרסה קיל טפי מצכתמה מדמסקפא ליה צכתם אי טמא אם לאו וכיון דקיל טפי אי ס"ל כרשב"ג ה"ל לטהר רוקה ומדרסה עד פעם רביעית:

הר"ה הן בחזקת טהרה. וא"ת צמתני' דקתני לריכא להיות צודקת חוץ מן הנדה כו' אמאי לא מפקא מי שלא הגיע זמנה וההוא דנזנת כותים (לקמן דף נח.) דכל י"א צחוקת טהרה ומפרש בגמרא לענין שאינה לריכא צדיקה וי"ל דלא מפרש צמתני' אלא הנהו דאינן לריכס צדיקה מחמת דאין קפידא צראיית דנדה צלאו הכי טמאה ויושבת על דם טהור אפילו אם תראה לעולם טהור אצל לא הגיע זמנה לראות) וי"א דלחינה לריכא צדיקה מחמת דמסולקין צדמים לא קתני: **פתחת בתרי וסיימת בחדא.** וא"ת והא צמתני' נמי ד'

נשים קתני צמה אמרו דיה שעתה וי"ל דהתם ליכא למיטעי אצל הכא איכא למיטעי ולומר מעוברת והיא מניקה: **דהויא מניקה ואיעברה.** וא"ת והיכי איעברה צלא ראיא והא אמרינן צלניה המפלת (לקמן לא.) דאין אשה מתעברת אלא סמוך לטצילתה או לוסתה וי"ל דרוב פעמים כך הוא וזימנין דמיתרמי ומיעברה א"נ צימים שהיא רגילה לראות אין מתעברת אלא סמוך לטצילתה או סמוך לוסתה: **דיין ב' ימי עיבור.** משמע אפילו רואה כמה פעמים ואף על פי דצלא הגיע זמנה לראות אמר לעיל שלישיית מטמאה מעת לעת היינו משום דכיון שהחזקה לראות צטל הסילוק אצל הכא מעוברת ומניקה המסתלקין

עדיין קיימים ואפילו לא נסתלקו צתחלה מסתלקין והולכין צסוף וא"ת מ"ש דלא הגיע זמנה לראות לא צעיא צדיקה ומעוברת ומניקה צעיא צדיקה דקתני צצמתניתן לריכא להיות צודקת אכולהו וי"ל דכל זמן שלא החזקה היא מסולקת צדמים יותר מכולן: אלא

שמאי פרק ראשון נדה

מסקיף לה רבי אלעאי. לחזקיה מה בין זו לצמולה שדמיה טהורין צמולה שנשאת יש שדמיה טהורין עד שחמה המכה דתלינן צצתולין ויש שדמיה טהורין ד' לילות ויש שדמיה טהורין כל לילה הראשונה כדאמרינן פרק צצמא (לקמן דף סד.): ^(א) וכולהו קי"ל דכל זמן שדמיה

מתקיף לה ר' אלעאי וכי מה בין זו לבתולה שדמיה טהורין א"ל ר' זירא זו ^(א) שירפה מצוי וזו אין שירפה מצוי אמר עולא א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוידק *תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה ושניה רוקה ומדרסה בשוק טהור כתמה נמי טהור ולא ידענא אם ידידה אם דרביה אם למאי נפקא מינה למיהוי דבריו של אחד במקום שנים כי אתא רבין וכל נחותי ימא אמרוה כר"ש בן יהוידק אמר רב חלקיה בר טובי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו שופעת כל ז' אינה אלא ראיא אחת אפילו שופעת ולא מבעיא פוסקת אדרבה פוסקת הויא לה כשתי ראיות יאלא תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ושופעת כל ז' אינה אלא ראיא אחת אמר רב שימי כי חייא מודלפת אינה כרואה והא קחויא אימא אינה כשופעת אלא כפוסקת מכלל דשופעת ^(א) (נמי) כי נהרא אלא אימא יאינה אלא כשופעת תנו רבנן יחזקה בנות יישראל עד שלא הגיעו לפרקן הרי הן בחזקת טהרה ואין הנשים בודקות אותן משהגיעו לפרקן הרי הן בחזקת טומאה וגשים בודקות אותן רבי יהודה אומר אין בודקין אותן ביד מפני שמעוותות אותן אלא סבות אותן בשמן מבפנים ומקנחות אותן מבחוץ והן נבדקות מאיליהן: רבי יוסי אומר מעוברת וכו': תני תנא קמיה דר' אלעזר רבי יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה א"ל פתחת בתרי וסיימת בחדא דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת ומילתא אגב אורחיה קמ"ל דימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כדתניא ^(א) ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתיים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתיים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה מצטרפות לג' עונות בשלמא ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה דקמניקה ואזלא ומיעברה אלא ימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה איבעית אימא בלידה יבשתא ואיבעית אימא דם נדה לחוד ודם לידה לחוד ואיבעית אימא תני חדא: במה אמרו דיה שעתה וכו': אמר רב יאכולהו ושמואל אמר ל"ש אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן וכן אמר ר' שמעון בן לקיש אכולהו ורבי יוחנן אמר לא שנו אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן כתנאי מעוברת ומניקה שהיו שופעות

עיבורה ואחת צימי מניקותה או חלוף דכי משמע מעוברת והיא מניקה בתוך הפסקת העונות הללו: ימי עיבורה עולין לה לימי מניקוסה. כגון אם היטה מניקה ונתעברה והפסיקה תחלת עונה קצת צימי מניקותה והשלמה צימי עיבורה: אלא ימי מניקוסה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחם לה. דילדה ולא חזאי הא ראמה דס צליתה ונמצא שלא עצרו עליה מטמאה מעל"ע: **צפולה וזקנה.** צמולה כיון דראתה פעם ראשונה ושניה החזקה רואה. וקנה נמי כיון דלאתחזקא תרי זימני אחר ג' עונות אישכחם דלאו סילוק דמים הוא אלא דילוג וסת: אצל מעוברת ומניקה. ודאי דמיה מסולקין ואפילו לא נסתלקו מתחלתן מסתלקין והולכין הן תדיר. צרוך: שופעות

מסורת הש"ם

(א) ופי' בכר המחילה לראות דם טמא וחזקתו מן הטמא והצמולה אין שירפה מתיר. ערוך ערך שרף ג'.) ^(א) רש"ל מ"ן, ^(א) לקמן לו, ^(ד) ונשי"ע מוס' סוטה יא: ד"ה צברי ומוס' ע"ז נט. ד"ה דלמר ובגמ' יומא נח: אפילו לרביה לא ציית דל"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוידק ובגמ' ר"ה נד: הא דרביה.) ^(א) צ"ל וי"א ויה,

<div></div>
הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מתקיף וכו' ובבבליהו קי"ל: (ב) בא"ד שדמיה טהורים שמעינן כ"ל וזיבת מהתם נמחק:

<div></div>
גליון הש"ם
תוס' ר"ה דהויא וכו' וי"ל דרוב עמיסם. עי' סוטה כז ע"א מד"ה אליפא:

<div></div>
מוסף רש"י
ימי עיבורה עולין לה. אמרינן מעוברת ומניקה צעברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה. עולין לה, כלומר מלטרפס לימי מניקותה, כגון היטה מניקה והמחילה לפסוק ונתעברה והשלמה ג' עונות, מלטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה (דקמן לו).

